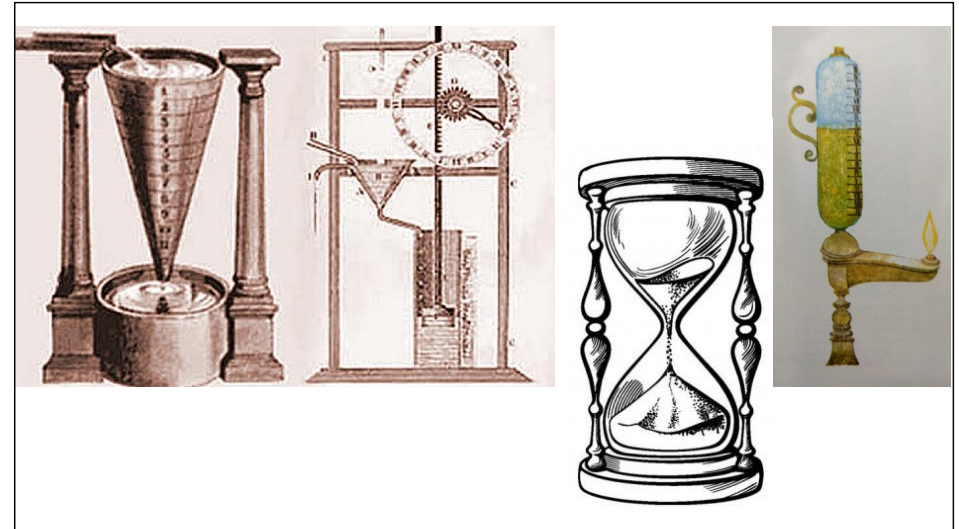

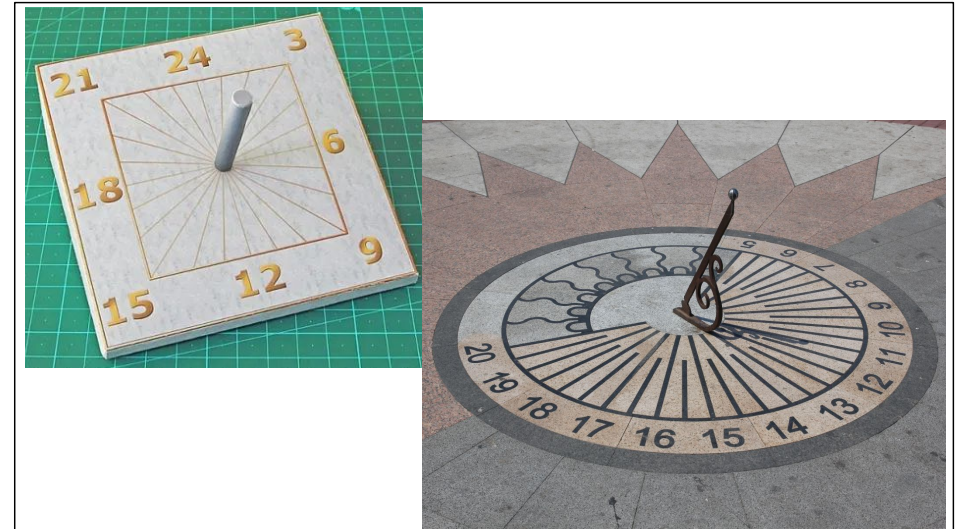
Sluneční hodiny = zařízení pro určování času v závislosti na pohybu Slunce

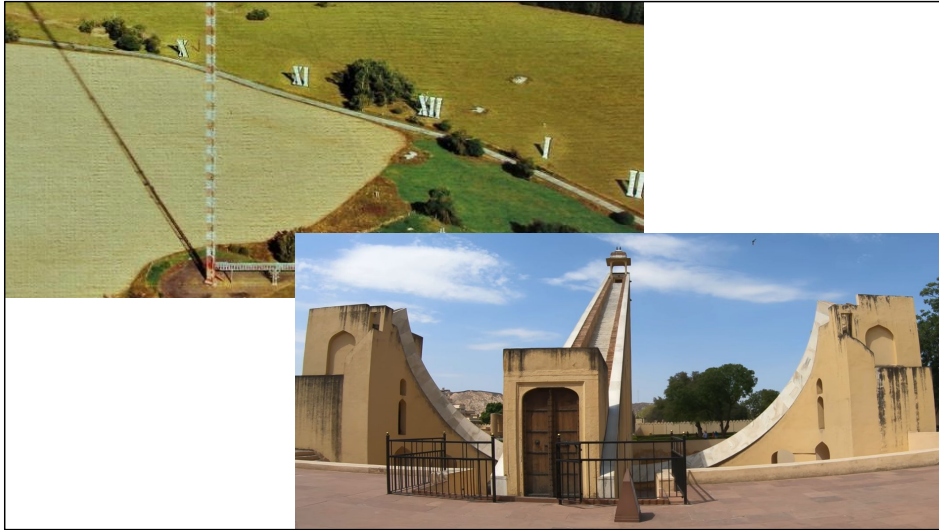
Sluneční hodiny jsou pravděpodobně nejstarší a nejrozšířenější elementární nástroj pro určování času.
Zleva - vodní hodiny, klasické přesýpací hodiny, olejové hodiny.

Nejstarší nalezené sluneční hodiny jsou z doby cca 5000 př. n. l. - nalezeny byly v Irsku.
 Kolem roku 3500 př. n. l. byly sluneční hodiny hodně rozšířeny v Egyptě, Babylónii, Indii a Číně.
 Asi nejznámější sluneční hodiny na světě se nacházejí na náměstí svatého Petra v Římě - obelisk vysoký 35,5m sem nechal dopravit roku 38 n. l. císař Caligula.

Sluneční hodiny využívající přímého ukazatele (starší typ), byly rozděleny na 24 stejných úseků a tedy hodina ukazována těmito hodinami byla v zít kratší než skutečná hodina a v létě naopak delší.
 Okolo roku 1370 n. l. vyřešil tento problém arab Abul Hasan Ibn al-Shatir tím, že změnil směr ukazatele ze směru kolmého na povrch umístění na směr paralelní s osou rotace Země.

Rozvoj průmyslu a manufaktur kladl velký důraz na přesnost hodin a potřeba slunečních hodin klesala v souvislosti s rozvojem mechanických kolečkových hodin. Dlouho však byly využívány k seřizování věžních hodin. Skutečný soumrak praktického používání slunečních hodin však znamenala dohoda o zavedení pásmového času na konferenci ve Washingtonu v roce 1884. (Na českém území byl pásmový čas zaveden od 1. 1. 1912).

Nějaké zajímavé sluneční hodiny, zleva: využití televizního vysílače Krašov jako ukazatele slunečních hodin u obce Bezvěrov, sluneční hodiny v Jaipur, Indie - "schodiště" pod správným úhlem vrhá stín na oblouk a tím určuje čas